

Autorka bestsellera *Zavrhnutý*

BECCA FITZPATRICKOVÁ NEBEZPEČNÉ KLAMSTVÁ

Nie je tá, za ktorú sa vydáva.

NEBEZPEČNÉ KLAMSTVÁ

Vyšlo tiež v tlačenej verzii.

EGMONT
Publishing

Objednať môžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.sk

Becca Fitzpatricková
Nebezpečné klamstvá

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.


ALBATROS MEDIA a.s.

NEBEZPEČNÉ KLAMSTVÁ

OD TEJTO AUTORKY DOTERAZ VYŠLO:

Čierny ľad

TETRALÓGIA ZAVRHNUTÝ

Zavrhnutý

Crescendo

Ticho

Finále

**NEBEZPEČNÉ
KLAMSTVÁ**

B E C C A

FITZPATRICKOVÁ

Tento príbeh je vymyslený. Akékoľvek odkazy na historické udalosti, skutočné osoby či miesta boli použité fiktívne. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti opisované v tejto knihe sú výsledkom autorkinej predstavivosti a akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, s miestami či osobami, živými či po smrti, je čisto náhodná.

Zhrnutie: Stredoškolačka Stella Gordonová sa stane svedkom vraždy. V záujme jej bezpečnosti ju posielajú do Nebrasky, čo sa jej ani trochu nepozdáva. Zrazu je pre ňu ťažké byť neustále v strehu a čoskoro si musí poradiť s ozajstnou hrozbou. Jej nepriatelia sú totiž v skutočnosti bližšie, než si myslí.

Original title: *Dangerous lies*

Text copyright © 2015 by Becca Ajoy Fitzpatrick

Cover copyright © Simon & Schuster UK

Book design by Lucy Ruth Cummins

All rights reserved

Vydalo nakladateľstvo EGMONT ČR, s. r. o.,

Na Pankráci 30, 140 00 Praha 4

v roku 2017 ako svoju 5017. publikáciu

Z anglického originálu preložila Michaela Kaščáková

Zodpovedná redaktorka Stella Jíšová

Technická redaktorka Alena Mrázová

Sadzba Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-252-3900-1

ISBN e-knihy 978-80-252-3928-5 (1. zverejnenie, 2016)

TS 14. Prvé vydanie

www.egmont.cz

www.albatrosmedia.sk

Mojim kamarátom z detstva

POĎAKOVANIE

V prvom rade chcem poďakovať svojim chlapcom: Justinovi, Rileymu a Jaceovi.

Moja vďaka patrí Jenn Martinovej, ktorá neúnavne pracuje v zákulisí, aby som sa ja mohla sústrediť na písanie.

Som vďačná celému svojmu tímu zo Simon & Schuster: Johnovi Andersonovi, Justinovi Chandovi, Anne Zafianovej, Mekishe Teflerovej, Lucy Ruth Cumminsovej, Chrissy Nohovej, Katy Hershbergerovej, Dorothy Gribbinovej, Jenice Nasworthyovej, Chave Wolinovej a Angele Zurlovej.

Uznanie patrí aj Zareen Jafferyovej, mojej skvelej editorke.

Poďakovanie dlhujem aj svojej copyeditorke Katherine Wienckeovej a korektorovi Adamovi Smithovi.

Catherine Draytonová, tých sedem rokov bolo divokých a vzrušujúcich. Ďakujem, že si mi dala šancu. Lyndsey Blessingovej a tímu z Inkwell Management: Ďakujem za vašu podporu!

Všetkým knihovníkom a kníhkupcom, ktorí odovzdali moje knihy do rúk čitateľov: Toto je poďakovanie len pre vás.

Ďakujem Mattovi Epleymu za zodpovedanie otázok o bejzbale.

A ďakujem tiež Cameronovi a Rebece Chinovcom, že mi umožnili nahliadnúť do sveta kovbojov v rodeu a života na ranči.

Ďakujem Erinovi Tangemanovi za to, že mi pomohol s niekoľkými právnickými otázkami.

Moje poďakovanie patrí aj Robovi Baerovi za zodpovedanie

mojich otázok o zlomených kostiach v článku – aj keď si si za to vyžiadal pomerne vysokú časť autorských honorárov.

Ďakujem Jasonovi Halesovi, ktorý, aspoň dúfam, verí v druhú šancu.

Laura Andersenová, Ginger Churchillová a Patty Esdenová: Objatia na diaľku fungovali prekvapivo dobre na to, aby sme našu partiu udržali pohromade. Mám vás veľmi rada a navždy budem.

A konečne, srdečne ďakujem aj tebe, milý čitateľ. Či už si čítal moje knihy celé tie roky, alebo mi práve dávaš šancu, bolo mi potešením písať pre teba. Naozaj dúfam, že si Chetov a Stellin príbeh užijete.

NEBEZPEČNÉ KLAMSTVÁ



ZLOSTNÉ ZAKLOPANIE OTRIASLO DVERAMI MOTELOVEJ IZBY.

Ležím nehybne na matraci, moja pleť je horúca a vlhká. Reed ležiaci vedľa mňa si ma pritiahol bližšie.

Úžasných desať minút, pomyslela som si.

Snažila som sa nerozplakať, keď som si pritisla tvár do teplej krivky Reedovho krku. Moja myseľ vstrebávala každý detail, snažila sa zapamätať si túto chvíľu, aby som si ju mohla prehrávať dookola dlho po tom, čo ma odvezú preč.

Mala som strašné nutkanie utiecť s ním. Z miestnosti, v ktorej ma držali, bolo vidno uličku, ktorá lemovala motel. Detaily, ako a kde by sme sa schovali a ako by sme zabránili tomu, že skončíme na dne rieky Delaware s cementovými blokmi pripútanými k našim nohám, mi však zabránili konať impulzívne.

Klopanie zosilnelo. Reed sklonil hlavu bližšie k mojej a zhlboka dýchal. Tiež si ma chcel zapamätať.

„Miestnosť pravdepodobne odpočívajú.“ Povedal to tak potichu, že som si ten zvuk skoro pomýlila s povzdychom. „Už ti povedali, kam ťa odvedú?“

Pokrútila som hlavou. V jeho tvári, ktorá bola posiatá reznými rankami a na lícných kostiach opuchnutá, sa zračilo sklamanie. „Ani mne.“

Keďže jeho telo bolo samá podliatina, pretočil sa opatrne na kolená a hľadal niečo pozdĺž čela postele. Otvoril zásuvku nočného stolíka a prelistoval stránky biblie. Pozrel sa pod matrac.

Nikde nič. Ale určite nás odpočívajú. Neveria nám, že nebudeme hovoriť o tej noci, aj keď moje svedectvo bola tá posledná vec, na ktorú som teraz chcela myslieť. Po tom všetkom, čo som pre nich urobila, mi nemohli dať ani desať minút, hlúpych desať minút osamote s mojím priateľom, kým nás od seba oddelia.

„Hneváš sa na mňa?“ zašepkala som. Do tejto šlamastiky sa dostal pre mňa – pre moju mamu. Lebo práve problémy s ňou mu celkom zničili život a budúcnosť. Mal právo byť nahnevaný a vyčítať mi to. Pri jeho zaváhaní som na ňu pocítila hlboký, nekonečný hnev.

Potom povedal: „Nie.“ Jemne, ale pevne. „To nehovor. Medzi nami sa nič nezmenilo. Budeme spolu. Teraz nie, ale čoskoro.“

Pocítila som veľkú úľavu. Nemala som o ňom pochybovať. Reed bol ten pravý. Ľúbil ma a znovu mi dokázal, že sa naňho môžem spoľahnúť.

V zámku zaštrkotal kľúč.

„Nezabudni tú emailovú adresu,“ zašepkal mi Reed naliehavo. Pozrela som sa mu do očí. V sekundách, ktoré nasledovali, sme viedli nemú konverzáciu. Jediným nepatrným prikývnutím som mu dala najavo, že rozumiem.

Potom som ho objala tak pevne, až zalapal po dychu. Pustila som ho presne vo chvíli, keď námestník policajného prezidenta

Price otvoril dvere. Na parkovisku za ním stáli dva čierne sedany značky Buick.

Pozrel sa na nás. „Je čas ísť.“

Druhý policajt, ktorého som nepoznala, vyviedol Reeda von. Ešte naposledy sa za mnou obzrel. Snažil sa usmiať, ale bol to cha-bý pokus. Bol nervózný. Moje srdce sa rozbúchalo ako opreteký. Bolo to tu. Posledná šanca na útek.

„Reed!“ zakričala som, ale on už bol v aute. Cez tónované sklá som nevidela jeho tvár. Auto pomaly vyšlo z parkoviska a potom zrýchlilo. O desať sekúnd som ho úplne stratila z dohľadu. V tej chvíli začalo moje srdce biť naozaj divoko. Toto sa naozaj deje.

V ruke som pevne zvierala držadlo svojho kufra. Nebola som pripravená. Nemohla som opustiť jediné miesto, ktoré som doteraz poznala. Svojich priateľov, dom, školu a Reeda.

„Prvý krok je vždy najťažší,“ povedal Price a ťahal ma za lakeť von. „Pozri sa na to takto: Máš možnosť začať nový život, objaviť samu seba. Nemysli na proces, Dannyho Balanda neuvidíš celé mesiace, možno roky. Jeho právnici sa budú snažiť prípad poriadne zamotať. Zažil som to, žiadosť o odklad pre rôzne výhovorky od strateného vodičského preukazu až po dopravnú zápchu na diaľnici.“

„Odklad?“ zopakovala som.

„Odklady vedú k oslobodzujúcim rozsudkom. Všeobecné pravidlo. Ale tentoraz im to nevyjde. Vďaka tvojmu svedectvu pôjde Danny Balando rovno do väzenia,“ povedal a presvedčivo mi stisol rameno. „Porota ti uverí. Čaká ho doživotie bez podmieneného prepustenia.“

„Zostane vo väzení až do súdneho procesu?“ spýtala som sa neisto.

„Zamietli mu prepustenie na kauciu. Neboj sa, nedostane sa k tebe.“

Posledných sedemdesiatdva hodín som strávila zalezená v úkryte a čakala, kým bude matkin drogový diler obvinený z vraždy prvého stupňa, opakovaného prechovávanía omamných látok a nelegálneho obchodovania s drogami. Cítila som sa ako väzeň.

Posledné tri dni ma na každom kroku strážiła dvojica policajtov. Jedna ráno, druhá cez deň a ďalší dvaja v noci. Nesmela som nikomu telefonovať ani prijímať hovory. Zabavili mi všetku elektroniku. Poskytli mi zopár kúskov navzájom neladiaceho oblečenia, ktoré jeden z policajtov schmatol z môjho šatníka. A teraz – ako korunného svedka vo federálnom kriminálnom prípade, ktorý ide práve pred súd, pretože Danny Bando vyhlásil, že je nevinný, a popiera všetky obvinenia, ma musia previezť do mojej poslednej väznice. Miesto pobytu neznáme.

„Kam ma to veziete?“ spýtala som sa.

Price si odkašlal. „Thunder Basin, Nebraska.“ V jeho hlase zaznel slabučký náznak ospravedlnenia, ktorý mi napovedal všetko, čo som potrebovala vedieť. Bol to pekne hlúpy obchod. Pomáhala som im chytiť nebezpečného zločinca a oni ma na oplátku chcú vyhnať ďaleko od civilizácie.

„A Reed?“

„Vieš, že ti nemôžem povedať, kam ho vezieme.“

„Je to môj priateľ.“

„Takto držíme svedkov v bezpečí. Viem, že to pre vás nie je ľahké, ale robíme len svoju prácu. Dostala si svojich desať minút, o ktoré si žiadala. A nebolo to veľmi jednoduché. Posledná vec, ktorú by sudca teraz chcel, je, aby jeden z vás ovplyvňoval svedectvo toho druhého.“

Bola som nútená opustiť svojho priateľa a on chcel poďakovanie?

„A čo moja mama?“ spýtala som sa priamo a bez emócií.

Price dotiahol môj kufor k zadnej časti auta a starostlivo sa vyhybal môjmu pohľadu. „Ide do liečebne. Nemôžem ti povedať

kam, ale keď bude na sebe tvrdo pracovať, už koncom leta by sa mohla k tebe vrátiť.“

„Obaja vieme, že o to nestojím, takže nemusíme nič predstierať,“ odpovedala som. Price to taktne prepočul.

Ešte ani nesvitlo a mne už bolo tak horúco, že som mala prepotené šortky aj tielko. Uvažovala som, ako sa môže Price cítiť pohodlne v džínsoch a košeli s dlhým rukávom. Nepozerala som sa na pištoľ, ktorú mal v puzdre prehodenom cez plece, ale cítila som jej prítomnosť. Bola to pripomienka, že nebezpečenstvo ešte nepominulo. Nebola som si istá, či vôbec niekedy pominie.

Danny Balandu ma neprestane hľadať. Bol vo väzení, ale zvyšok jeho drogového gangu bol na slobode. Komukoľvek z nich mohol zaplatiť, aby splnil jeho príkaz. Jeho jedinou nádejou bolo vystopovať a zabiť ma skôr, než budem proti nemu svedčiť.

Nastúpili sme do auta. Price mi podal cestovný pas s cudzím menom.

„Nemôžeš sa vrátiť, Stella. Už nikdy.“

Končekmi prstov som sa nesmelo dotkla okna. Keď sme v skorých ranných hodinách opúšťali Filadelfiu, minuli sme pekárňu. Chlapec v zástere zametal prah. Myslela som si, že zdvihne pohľad a bude ma sledovať, kým sa mu nestratím z dohľadu, ale nerušene pracoval ďalej. Nikto nevedel, že odchádzam.

A to bol zámer.

Ulice boli prázdne a asfalt po čerstvom daždi žiarivo čierny. Počula som, ako strieka voda pod pneumatikami, a snažila som sa upokojiť. Toto bol môj domov. Toto bolo jediné miesto, ktoré som poznala. Opustiť ho bolo ako vzdať sa niečoho takého životne dôležitého, ako je vzduch. Zrazu som sa sama seba spýtala, či to vôbec dokážem.

„Nevolám sa Stella,“ povedala som nakoniec.

„No... za normálnych okolností dovoľíme, aby si svedkovia

ponechali svoje krstné mená, ale tvoje je príliš nezvyčajné,“ vysvetlil mi Price. „Musíme byť opatrní, a toto je niečo navyše. Tvoje staré a nové meno znejú podobne, to by ti malo pomôcť, aby si si naň zvykla.“

Stella Gordonová. Ste-lla, Ste-lla, Ste-lla, opakovala som si v mysli dovtedy, kým sa mi slabiky nesplietli dohromady... nenávidela som ho.

Auto zrýchlilo a napojilo sa na diaľnicu. Čoskoro som spozorovala ukazovatele na letisko a v tej chvíli mi hrud' zovrela strašná bolesť. Lietadlo odlieta o štyri hodiny. Ťažko sa mi dýchalo, vzduch odmietal ísť dnu a tlačil ma nadol ako kus kameňa. Otrela som si dlane o stehná.

Toto nevyzeralo ako nový začiatok. Natahovala som krk, aby som naposledy videla svetlá Filadelfie. Keď ich auto zanechalo v diaľke, cítila som sa, akoby sa môj život blížil ku koncu.